

عنوان مقاله:

نگاهی به ساختار، کیفیت و تنوع نمادها در اشعار نیما

محل انتشار:

همایش ملی پژوهش های شعر معاصر فارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

آریتا مرادی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، واحد رامهرمز، دانشگاه آزاد اسلامی، رامهرمز، ایران

مسعود پاکدل - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد رامهرمز، دانشگاه آزاد اسلامی، رامهرمز، ایران

خلاصه مقاله:

نیما با سرایش ققنوس توانست روش و بیان جدیدی برای بیان اندیشه های اجتماعی خویش پیدا کند. او با مطالعه در ادبیات رمزگرایانه فارسی از قبیل مولانا و حافظ و ... و نیز پیوندی که با ادبیات اروپا برقرار کرده بود، توانست شعر رمزگرای اجتماعی را پایه ریزی نماید. حوزه نمادهای نیما بسیار وسیع است و از اجرام آسمانی و طبیعت (گل و گیاه و پرنده و حیوانات و ...) و اسطوره و ... را شامل می شود. اغلب نمادهای نیما برگرفته از عناصر بومی است. برای نمونه از درختان: نارون، اوزار، مجر، مازو، از کوه ها: کپاچین، ازاکوه، و ازنا، از حیوانات و پرندگان: سیولیشه، کک کی، داروگ. نیما در سیر نمادپردازی های خود، شخصیت های نمادینی چون مانلی، پادشاه فتح و سریویلی و برخی دیگر از نمادها را نیز خلق می کند و از این دیدگاه نیز بسیار متکبر است. در پژوهش حاضر پس از تبیین و تعریف نماد و ویژگی های آن، به جایگاه نماد در اشعار نیما پرداخته شده و در بخش دیگر نمادهای ابداعی شعر او معرفی و طبقه بندی شده است.

کلمات کلیدی:

نیما یوشیج، نماد (سمبل)، شعر نو، شعر اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/727841>

